

закликания на богомилският попъ Еремия и до ба-
спословните, а понѣкогашъ и истинно поетическите
произвѣдения на древниятъ християнски апокрифъ.
Въ тая народна писменность не е било, разбира са,
чисто християнство, и за сжжаление то твжрде чѣ-
сто е бивало грубо суевѣрие, което въ своите край-
ности са пробжрщало на сжжжршенъ фетишизмъ.

Сичкото това сжждржанне на бжлгарската ли-
тература станало общо достояние на славяните, които
приняле кириловската писменность. У самите бжлга-
ре сж останале твжрде малко памѣтници, които би ни
спомогнале да изслѣдоваме послѣдователно тѣхна-
та литературна история до нейниятъ конецъ; тѣш-
ката историческа сждба е истрѣбила множество ли-
тературни произвѣдения въ тѣхното отечество, и
тие сж уцѣлѣле само отчасти въ православното сла-
вянско сжсѣдство.

Писателите отъ Симеоновиятъ вѣкъ ни предста-
вляватъ почти чистъ старо-славянски езикъ, но него-
вото господство са е продължало не джлго време.
Народниятъ езикъ са подчинялъ се повече и повече
на чуждото влияние; падението на пжрвото бжл-
гарско царство най-повече поджжргнало езикътъ
подъ разнообразните дѣйствиия на чуждите елемен-
ти. Освѣнн оная не славянска примѣсть, която не-
обходимо е трѣбало да оставатъ и пжрвите по-
корители, бжлгарете, езикътъ са развалялъ и от-
далечаль отъ своята пжрвоначална чистота подъ
влиянието на гржците, на албанците, на власите, и
на др. т. *). Въ ржкописите отъ конецътъ на 12-ятъ
вѣкъ, т. е. отъ времето га Асѣна, ние ясно вече

*) Ако така нарѣчените отъ г. Пипина покорители на
Бжлгария да би оставиле неславянско влияние въ стара-